

— Καθίστε λοιπόν, εξακολούθησε εκείνη, κι' άκούστε με. Χωρίς να πάω την άδειά σας εγκαταστάθηκα ήδη στο πρώτο πάτωμα κι' άφησα για σας το δεύτερο. Δεν πιστεύω να έχετε αντιρροήσεις; Από το δεύτερο πάτωμα ή θεία είναι ακόμα καλύτερη. 'Αλλ' έπειδή εγώ έχω πολλά έπιπλα, έτοιμασα επάνω και δύο δωμάτια για σας. Έτσι θα μπορούτε να μένετε όπου σας άρεσει. Θα μ' συγχωρήσετε λοιπόν, γιατί τ' άκανα όλα αυτά, χωρίς να πάω προηγούμενος την άδειά σας;

—Νά σας συγχωρήσω; είτε ο Φρειδερίκος. Σας ευγνωμονώ και σας...

Παρ' όλο γν' πη «Σας λατρεύω», άλλ' ή έξαδέλφη του τόν διέκοψε:

—Και ή δεσποινίς μνηστή σας, τί γίνεται; τόν ρώτησε. Είπε καλά; Δέν θά έχω την ευτυχία να τήν δω ούτε μιά φορά, έφίετός; 'Ο Φρειδερίκος μελαγχολήσε έξαφνα. 'Αλήθεια, είχε ξεχάσει ότι ήταν... άραβωνιασμένος;. Θυμήθηκε συγχρόνως ότι και ή Λώρα ήταν άραβωνιασμένη. 'Αλλ' αυτή, στ' αλήθεια, άλλοιμονο! "Οχι ψεύτικα, όπως αυτός. 'Κι' άναγαστήκε να τή:

—Σας ευχαριστώ, άγαπητή έξαδέλφη. Είπε πολύ καλά ή μνηστή μου. 'Ισως έβδη στο τέλος του καλοκαιριού. Και ο κύριος μνηστήρ σας είναι καλά, επίσης; Δέν θά έχω την ευτυχία να τόν γνωρίσω έφίετός;

—Είπε πολύ καλά, σας ευχαριστώ, απάντησε ή Λώρα. 'Αλλά, δυστυχώς, έφίετός δέν θά μπορούσε να έρθη καθόλου.

«Ευτυχώς», σκέφτηκε ο Φρειδερίκος, γιατί άρχισε ήδη να ζηλεύει τόν εύτυχη θνητό πού ήταν ο άραβωνιαστικός τού άγγελικού αυτού πλάσματος.

Σέ λίγο ή Λώρα όδήγησε το Φρειδερίκο στο επάνω πάτωμα. Τί ώραία τ' είχε διαρθώσει όλα, σάν τέλεια νοικοκυρά! 'Ο Φρειδερίκος δέν ήξερε πώς να τήν ευχαριστήσει. Και τών τών προσκάλισε να φάνε μαζί, δέν μπόρεσε να τή «βίσι». Έτσι έγιναν γρήγορα φίλοι, και ο Φρειδερίκος εγκαταστάθηκε στο «κλιμάκι τους» τήν ίδια αυτή βραδιά.

Είπε τρεις μήνες τόρα πού ο Φρειδερίκος και ή Λώρα συγκατοικούν. Έχει πειά γνωρίσει καλά ο ένας τόν άλλο. Ποσό συμφωνούν σ' όλα, στις ίδιες, στα γούστα, στο χαρακτήρα. «Γιατί να είναι άραβωνιασμένη;», σκέπτεται μέ πόνο ο Φρειδερίκος.

Τό καλοκαίρι όμως πέρασε, πρέπει να χωριστούν. Έκείνη είναι όφρανή, μά ανεξάρτητη και θά πάν να κατοικήσει μόνη στο σπίτι της, στο Παρίσι. Αυτό θ' άρχισή πάλι να καταγίνεται μέ διάφορες άναγές ισοπέθεισε.

Ένα βράδυ, περπατούσαν στόν κήπο. "Ησαν κι' οι δύο μελαγχολικοί.

—Λίγες μέρες ακόμα θά είμαστε εδώ, είτε ο Φρειδερίκος, και στέναζε. 'Η Λώρα στέναζε κι' αυτή.

—Γιατί στενάζετε; ρώτησε ο Φρειδερίκος. Δέν θά πάτε να βρῆτε τόν άραβωνιαστικό σας;

—Και σεις, γιατί στενάζετε, είτε ή Λώρα, δέν θά πάτε να βρῆτε τήν άραβωνιαστική σας;

—'Επί τέλους, είτε ο Φρειδερίκος, πρέπει να σας πω τήν αλήθεια. Δέν είμαι άραβωνιασμένη!

—'Αλήθεια, δέν είστε άραβωνιασμένη; φώναζε ή Λώρα. Τί χαρά, Θεέ μου, τί χαρά! Κι' εγώ δέν είμαι άραβωνιασμένη.

—Δέν είστε άραβωνιασμένη; Τί ευτυχία! φώναζε κι' ο Φρειδερίκος. Μά γιατί λέγατε ότι είστε άραβωνιασμένη;

—Και σεις, γιατί λέγατε ότι είστε άραβωνιασμένος;

—'Ακούστε... Πρίν σας δω, σας φανταζόμουν για καμιά άποχροντική γεροντοκόρη. Και για να είμαι εν άσφαλεια απέναντί σας, σκέφτηκα να σας γράψω ότι είμαι άραβωνιασμένος.

—Κι' εγώ δέν ξέρω πώς σας φανταζόμουν για ένα αντιπαθητικό γεροντοπαλιγγαρο, είτε ή Λώρα. Και για να σωθώ από τις έπιπέθεισε σας σκέφτηκα να σας γράψω ότι είμαι άραβωνιασμένη.

—Λοιπόν, είμαστε έλευθεροι κι' οι δύο; 'Ελευθεροί! Μπορούμε ν' αγαπήσουμε και ν' άραβωνιαστούμε!...

—Ναι, απάντησε ή Λώρα.

Κι' ο Φρειδερίκος έσκυψε και τή φίλησε στο στόμα!...

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΑΠΟΡΙΑ ΤΟΥ ΜΕΝΤΕΛΣΩΝ

'Ο περίφημος φιλόσοφος Μουής Μέντελσον είχε ένα γιού, ο οποίος έστερείτο μέν καλλιτεχνικής ίδιοφίας, άλλ' ήταν ικανώτατος έμπορος και είχε κερδίσει πάμπολλα χρήματα.

Γιούς τού εμπόρου αυτού ήταν ο Φέλιξ Μέντελσον, ο περίφημος μουσικός, ο οποίος είχε γίνει ένδοξος από τόν καιρό της νεότητός του.

—Δέν μπορώ να καταλάβω ποιός είμαι, έλεγε μέ παρόντο ο δυστυχισμένος αυτός έμπορος. "Όταν ήμουν νέος, μέ άποκαλούσαν γιού τού Μουής Μέντελσον. Τώρα πάλι πού γέρασα μέ όνομαίον πατέρα τού Φέλιξ Μέντελσον!...

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ Σ' ΟΔΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Πώς τήν έπαθε ο έξυπνος καλλιερητής τής Κεϋλάνης. Τό τριμερό μάτι. Τό άφελές κάλλο τών ιδανγών. 'Ο νέος Σολομών και ή σύγχρονη γυναίκες. «Πάρτε το δόκλετρο!» Ένα έξωφρενικό γεύμα. Σκελετός και έντέσθια. Οι άνθρωποι μέ τ' ά πράσινα καλλιά. Τό μαγνητικό νησί, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Στην Κεϋλάνη συνέθε τελευταίος τού ξέξής νόστιμο έπεισόδιο: Μιά μέρα ένας άτ' τούς έχει εγκατεστημένους 'Αγγλους καλλιεργητάς τσαγιού, ο όποιος είχε τó ένα μάτι γνάμιο, θέλησε να βρῆ σέ κινήτη μαζί μ' ένα φίλο του. 'Επειδή όμως ήξερε ότι οι ιδανγείς τούς όποιους έχρηματοποιούσε στις φυτείες του θά παραμελούσαν τήν έργασία τους κατά τήν άπουσία του, κατέφυγε σ' ένα έξυπνο τέχνημα: 'Επῆνε δηλαδή στο μέρος όπου δουλεύαν οι έργάται του και τούς ειπε:

—'Εγώ πρόκειται να λείψω για λίγες ώρες. 'Αλλά προσέξτε καλά! Θά σας αφήσω εδώ ένα άτ' τά δύο μου μάτια για να σας επιβλέπει κι' έτσι θα ξέρω ποιός δέν θά έργαστή!...

Και πρὸς μεγάλην έκπληξιν τών ιδανγών έβγαλε τó γνάμιο μάτι του, τó στερέωσε στα κλαδιά ενός δέντρου και έφυγε ήσυχος.

Στην άρχή οι ιδανγείς δουλέψαν μέ πρωτοφανή ήλιο, σίζοντας από καιρό σέ καιρό γραφιά βλέμματα πρὸς τó γνάμιο μάτι, για να ίδου άν τούς βλεπε. Στο τέλος όμως ένας άτ' αυτούς πήρε τó τεκεδένιο δοχείο μέ τó όποιο έβιπε νερό, ζέγυσε σιγά-σιγά στο δέντρο και σκέπασε μ' αυτό τó έννοηλιτικό μάτι για να μή τούς βλέπει.

"Όταν λοιπόν ο κινήτος γίνοσε μέια κτύπος ώρες άτ' τó κινήτη, βόηκε όλους τούς έργάται του να κοιμούνται ξένοιαστοι και βέβαια ότι δέν τούς βλέπει κανείς!...

Πρὸ μινός παρουσιάστηκαν σέ κάποιο 'Αμερικανό δικαστή δύο γυναίκες μ' ένα βρέφος έξη μηνών, τού όποιου διαφιλονεικούσαν και ή δυνή τή μητρότητα.

'Ο δικαστής τότε θυμήθηκε τó παράδειγμα τού σοφού Σολομώντος, ο όποιος είχε βρεθεί άλλτε σέ παρόμοιο δίλημμα, και παίρνοντας ένα μαζάρι προσηπάηκε ότι θά έκοβε τó μισό στα δύο για να τούς τó μοιράσει. 'Η γυναίκες όμως, έξυπνότερες άτ' αυτόν και πολύ διαφορετικές από τίς 'Εβραίες τής Γραφής, τόν έμπεδίσαν και τού ειπαν:

—'Οχι δά! Κρατήστε το όλο σίπαν!...

Κι' άμέσως έβγαλαν άτ' τού δικαστή το άφίνοντας στο βρέφος στα χέρια τού δικαστού, ο όποιος έτσι άναγαστήκε να τού... νιώθει ήθη.

Στή Βαλτιμύρη τής 'Αμερικής παρετέθη έσχάτως τó πρωτοπονητικό γεύμα τού κόσμου, στο όποιο έλαβαν μέρος μόνοι γυναίκες μέ σκελετούς και κατά μέρος τού τραπέζιού ήσαν μέ τέχνη τοποθετημένα κόκκινα γαυράλλα και μενεξέδες, πού παρίσταναν τήν ανικλοφορία τού αίματος. Οι κατάλογοι τών φαγητών έπλασιάζοντο μέ ζωγραφιστά συμπλέγματα μυροβίων. Τα κωντάλια και τά μαχαροπήρινα είχαν άντικατασταθεί μέ χειροφύρινα έργαλεία. Τό άκρον άκρον όμως τής πρωτοπίας ήσαν τά παγωτά πού παρετέθησαν στο τέλος, τά όποια άντ' τών σινησημένων σχημάτων καρπών, παρίσταναν πνεύμας, καρδιές, έγκραφάλους, νεφρά και τά τοιαύτα!...

Στά περίχωρα τών μεταλλείων χαλκού, τά όποια βρίσκονται στην Κορνουάλη τής 'Αγγλίας, στήν Κορβία, στή Χιλη και άλλων, υπάρχουν πολλοί άνθρωποι μέ... πράσινα καλλιά! Τό περιεργό αυτό φαινόμενο όφειλεται στις άναθυμιάσεις πού αναδίδει ο χαλκός. Κι' έτσι τó χρώμα τής κόρης τών μεταλλούργων τών μερών αυτών είναι πράσινο σάν τó χλωρό χορτάρι!...

Στή Βαλτική θάλασσα, πρὸς τó νοτιοανατολικό άκρο τής Σουηδίας, υπάρχει μιά νήσος όνομαζόμενη Μπόρνοχολμ, αρκετά περίεργη για τή γεωλογική σύστασή της. 'Η νήσος αυτή άποτελείται από ένα έντελός ιδιαιτερό μύγμα γης και έχει τήν ιδιότητα να μαγνητίζει τά πλοία έξ άποστάσεως δεκα περίπου μιλίων. 'Η μαγνητική τής έπαρση επί τών πλοίων είναι τόσο μεγάλη, ώστε οι θαλασσοπόροι τής Βαλτικής μόλις φτάσουν σ' εκείνη τήν περιοχή άναγκάζονται να ταξείδουν οδηγούμενοι από τούς φάρους.

Έκπὸς τού Μπόρνοχολμ όμως υπάρχει και στή Νότιο 'Αμερική κάποιο άκορνητό, επίσης μαγνητικό, έξαιρετικά επικίνδυνο για τούς θαλασσοπόρους, καθώς και ή νήσος τής Τριδάος παρὰ τή Βραζιλία. 'Η τελευταία έχει τόσο πολλή μαγνητική δύναμη, ώστε εστάθη άδύνατον να ιδρωθή έατ' αυτής τηλεγραφικός σταθμός. Κατόπιν όλων αυτών παύει να θεωρητά παραδοξολογία τó μαγνητικό βοινό τής «Χαλιμάς» πού τραβούσε τά σίδερα και τά καρφιά τών καραβιών και ρημάζε συνεπώς τά πλοούμενα!...

